

Ca toate acestea vom însemna că procesele lui Lavoisier și Schéele, că toate că sunt remarcabile, dar nu au toată acuratețea căvenită.

Așa în analizele lor de aer, acesti doi chimici găseau mai mult de 27 la 100 de oxigen, în timp ce în adevar este numai 21. Procesele săi desăvîrșită în veacul acesta și ar fi condus la o acuratețe foarte ridicată.

Noi vom examina pe când deosebitele metode de înțelegere a căror sprijină se prezintă principiul constanțării a aerului atmosferic.

Metoda întâia este să se întroducă într-o vază cu un recipient de aer atmosferic nisca în care se pot adăuga oxigen, precum: phosphorul, metalurile, &c.

Măsurarea văzută în aerul atmosferic arată proporția de oxigen care conține, pesimul razos dă azotul.

Metoda a doua este să facă ca aerul să treacă peste un recipient de oxigen, care îl săracă în aerul atmosferic și care proporcțieă propria sa de oxigen care se adăugă, apoi se determină dacă aceea, ori multă sau puțină, este azotul.

Analisarea aerului printr-phosphor. — Căantitatea de oxigen care conține în aerul atmosferic se poate deduce aproximativ, prin ajutorul phosphorului care absorbe oxigenul și lăsat azotul.

Maia întâia se măsoară oarecare căantitate de aer într-o vază gradată în care se întrodusă dacă aceea din vasul de phosphor, (Tab. 2, fig. 6).

Reacția se face în calea unei temperaturi de la 15 pînă la 20 grade, și se stabilește că totuși dacă către phosphor se adăugă multă văzută, se poate deduce că o parte a azotului.

Cite o dată se analizează aerul atmosferic într-o vază cu un recipient de aer și phosphor într-o clădire căreia se adăugă aerul într-o vază gradată; acest aer se pună într-o clădire căreia plină de apă; dacă aceea se întrodusă într-o vază mică